

Rachel Abbottová

DŮM NA ÚTESU

Tímhle vše skončí.
Někdo z nás musí zemřít.

MLADÁ FRONTA

Dům na útesu

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

MLADÁ FRONTA

Rachel Abbottová

Dům na útesu – e-kniha

Copyright © Mladá fronta, a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Rachel Abbottová

DŮM NA ÚTESU

Rachel Abbottová

DŮM NA ÚTESU

MLADÁ FRONTA

Přeložil Milan Lžička

AND SO IT BEGINS © 2018 Black Dot Publishing Limited

First published in 2018 by WILDFIRE

An imprint of HEADLINE PUBLISHING GROUP

Translation © Milan Lžička, 2019

ISBN 978-80-204-5275-7 tištěná kniha

ISBN 978-80-204-5585-7 ePub

ISBN 978-80-204-5587-1 Mobi

ISBN 978-80-204-5586-4 PDF

Prolog

I

Tímhle vše skončí.

Už je mi to jasné: někdo z nás musí zemřít.

Některá úmrtí jsou nevyhnutelná. Jiným se dá zabránit. A pak jsou tragédie, které všechno drtí vlastní setrvačností, které po vypuknutí nabírají sílu a působí újmu za újmu, ztrátu za ztrátou.

Ano. Je načase se vším skoncovat.

II

Konečně ve voze zavládl klid. Stephanii se podařilo Jasona umlčet výhrůžkou, že pokud nepřestane mlít pantem, zastaví u krajnice a vyhodí ho ven. Ať se na stanici vrátí třeba pěšky. Nebylo to ovšem příjemné ticho a Stephanie svírala volant křečovitě v prstech. Pootevřela okénko, aby trochu vyvětrala dusno v kabině, a když nasála do plic vlhký mořský vánek, ucítila lehoulinkou vůni vln, které se pod nimi rozbíjely o skaliska.

Jen klid, nabádal ji hlas v duchu. *Nebude to jako poslední.*

„Takže podle vás asi půjde o domácí násilí, paní seržantko?“ vstoupil jí do myšlenek Jasonův hlas. „Na to je to tady trochu moc nóbl, ne? Tihle se určitě nehádají kvůli prachům.“

Jason založil ruce, jako by tím bylo řečeno všechno, a Stephanie měla chuť se ho zeptat, jestli vůbec při výcviku poslouchal. Strašně nerada brala do akce nováčky, zvláště takhle umíněné a pomýlené.

„Někdo zavolal na tísňovou linku a jakási žena křičela o pomoc – víc zatím nevíme. Pak telefon umlkl. Podle bezpečnostní služby, která komplex hlídá, to tam vypadá jak ve Fort Knoxu, takže je nepravděpodobné, že by se dovnitř někdo vloupal.“

Stephanie moc dobře věděla, co to znamená. S člověkem, před nímž žena potřebovala zachránit, už měla tu čest.

„Na místě už je hlídkový vůz a čeká tam jejich člověk, aby nás pustil dovnitř, takže brzo zjistíme, která bije,“ řekla.

Až moc brzo. Vlastně ani nevěděla, jestli chce zjistit pravdu.

Pod pneumatikami jim křupal šterk a keře lemuující úzkou příjezdovou cestu ozařoval svit měsíce v úplňku, který vykoul zpoza mraků. Když zabočila, spatřila před nimi dlouhou bílou zeď, vysokou asi šest metrů a s obřími dvoukřídlými dřevěnými dveřmi uprostřed.

„Co je tohle za podivnost?“ žasl Jason při pohledu na neobvyklou stavbu.

„To je zadní stěna domu.“

„Vždyť tady není jediné okno. Proč by někdo stavěl barák bez oken?“

„Uvnitř všechno pochopíš, Jasone.“

Koutkem oka zahlédla, jak k ní natočil hlavu. „Takže vy tenhle barák znáte?“

Stephanie přikývla. Na chvíli, kdy ji sem přivolali poslední, se jí ani trochu nechtělo myslet a v duchu se modlila, aby dnes nešlo o něco podobného. Jenže volání o pomoc nikdy nevěstí nic dobrého a tenhle dům ji i přes svůj půvab děsil.

Zastavila vedle vozu, který měl na boku logo bezpečnostní služby. Z auta vyskočil hubený mladíček s výrazným akné.

Prokristapána, pomyslela si. *Dvě mimina za cenu jednoho.*

„Seržantka Stephanie Kingová,“ představila se. „Máte klíč?“

Mladík přikývl. „Jsem Gary Salter. Z bezpečnostní služby.“

Na to bych sama nepřišla.

„Zkoušel jste zvonit?“ zeptala se. Gary nervózně těkal očima zleva doprava.

„Nevěděl jsem, jestli mám, nebo ne.“

„Nejspíš jste se zachoval správně,“ odpověděla Stephanie. „Nevíme, co se uvnitř děje, a bez posil byste byl zranitelný. Vraťte se do auta, Gary. Dokud nezjistíme, jak se věci mají, nemůžeme dopustit, abyste nám to tam celé pošlapal.“

Stephanie důrazně zmáčkla tlačítko zvonku, sehnula hlavu a naslouchala, jestli k ní zevnitř nedolehne známky pohybu. Všude panoval naprostý klid. Zkusila tedy štěstí ještě jednou, pak vsunula do zámku klíč a otočila jím.

Zaslechla, jak Gary za jejími zády vyskočil z auta.

„Mají tam alarm,“ zvolal. „Kód je 140329.“

Stephanie přikývla a otevřela dveře dokořán. Alarm se nacházel hned ve vchodu, nebyl ale aktivovaný. Otevřela tedy vnitřní dveře, vešla do domu a hned za ní i Jason. V chodbě byla tma, odnikud se neozývala ani hláška. Hrobové ticho dávalo tušit, že je budova důkladně odhlučněná, a když zavolala, zněl její hlas otupěle, mrtvolně.

Z pootevřených dveří, které vedly do hlavního obýváku, jak Stephanie věděla z dřívějšíka, se linul paprsek světla. Jednou rukou se přidržovala zdi a blížila se k pokoji. „Haló? Policie!“ zavolala. Pak dvoukřídlé dveře na konci chodby otevřela dokořán a zničehonic se tma kolem nich rozptýlila.

„A krucinál!“ ulevil si Jason a Stephanie přesně věděla, co tím myslí. Výjev, který před sebou spatřili, byl stejně ohromující, jako když se jí tenhle pohled naskytl posledně. Ze vstupní strany sice dům neměl žádná okna, ovšem zadní stěnu obrovského obytného prostoru tvořila jediná tabule skla. Na černavém moři hluboko pod srázem se zrcadlil zářící měsíc a celý dům působil dojmem, jako by byl zavěšený vysoko nad oceánem.

„Na kochání výhledem nemáme čas, mladej. Haló!“ zakřičela znova. „Policie. Je někdo doma?“ Všude bylo ticho. „Pojď, Jasone, omrkneme to tady.“

Celý rozlehlý prostor, v němž se ocitli, byl dispozičně volně řešený, nacházela se v něm ultramoderní kuchyně, jídelní stůl pro zhruba dvacítku lidí a několik pohovek. Právě v tu chvíli se měsíc schoval za mrak, a tak Stephanie sáhla po vypínači, aby rozsvítila. Nic se nestalo.

„Sakra,“ zamumlala. „Skoč pro baterku – a fofrem. Já zatím půjdu dolů obhlédnout ložnice. Přijď tam za mnou.“

Jason se vrátil ke dveřím, Stephanie pomalu došla ke schodišti a chytila se hladkého ocelového zábradlí. Záblo ji v prstech.

„Policie!“ zavolala. „Pane Northe – jste tady?“ Neuniklo jí, že její hlas postrádá sebevědomí, a v duchu proklela vzpomínky na tenhle dům. „Pane Northe?“ křikla znova.

Přestože na tísňovou linku zavolala žena, Stephanie znala pouze Northovo jméno, a aspoň pokud věděla, znova se neoženil.

Znenadání opět vykoul měsíc a jeho odraz na temných vodách byl opravdu podmanivý, Stephanie se ale otočila zpět ke schodišti a v pravici zvedla obušek. Levačkou se pevně přidržovala zábradlí, opatrně sestupovala po skleněných schodech a cestou opakovala své volání.

Něco se tady stalo. Cítila to v kostech.

Věděla, že se v tomhle podlaží nacházejí ložnice a na druhém konci chodby se vine další schodiště, které vede do suterénu. Doufala, že do něj nebude muset znova sejít.

Zaslechla za sebou dusot kroků a otočila se přímo do ostřejého kuželu světla silné baterky, proto zvedla ruku a zastínila si před září oči.

„Pardon, paní seržantko.“ Jasonovi se maličko chvěl hlas, jako by byl buďto vystrašený, nebo nedočkavý. Ani nechtěla vědět, která možnost platí.

Stephanie znova zavolala do ticha. Dosud si pamatovala, kde je hlavní ložnice. Když tu byla naposled, zely dveře dokořán, na posteli seděl North, měl sklopenou hlavu a třásla se mu ramena.

Natáhla nohu a zlehka do dveří šťouchla.

Baterku ani nepotřebovali. Okny sahajícími od podlahy až ke stropu zaléval místnost měsíční svit, umocněný mihotavou nažloutlou září tuctu svíček, strategicky rozmístěných kolem dokola pokoje.

„Ježíšmarjá!“

Rouhavým slůvkem, které Jason zašeptal, bylo řečeno vše. Na posteli se válela změřt lůžkovin omotaných kolem nohou a rukou dvou lidí – z místa, kde Stephanie stála, nedokázala rozeznat, jestli jde o muže nebo ženy. Kovový pach potvrzoval, co před sebou vidí. Obě těla byla nehybná a bělostné povlečení nasáklé hustou tmavou krví.

Přestože panovala vlhá noc, Stephanie cítila, jak ji zamrazilo v zátylku, a ztěžka polkla. Co se tady u všech všudy stalo? Pojednou ji přepadlo nutkání z pokoje prchnout, utéct před brutálním výjevem, který se jí naskytl.

Chtě nechtě se zhluboka nadechla, otočila se k Jasonovi a tiše ho požádala, aby se vrátil nahoru a všechno ohlásil. Ani nepotřebovala zrcátko, aby se dovtípila, že hrůza v jeho vytrěštěných očích je odrazem toho, jak se tváří sama.

Když z pokoje odešel, zaslechla Stephanie zvuk, ze kterého se jí zježily všechny chloupky na rukou. Byl to nářek velmi malého dítěte. Prudce se otočila ke dveřím a snažila se rozeznat, odkud přichází. Věděla, že musí dítě najít, nezdálo se jí ale, že by plakalo bolestí nebo utrpením, a před odchodem z téhle místnosti bylo potřeba udělat ještě jednu věc – dojít k zakrvácené posteli a dotekem zkontrolovat, zda jsou oba lidé mrtví, i když o tom víceméně nepochybovala. Rozstřík krve na stěně připomínal podivuhodnou abstraktní malbu

a vazké rudé šplíchance zdobily i černobílou fotografii jakési blondýny, snímek v nadživotní velikosti visící na čestném místě přímo nad oběma nešťastníky.

Stephanie se zhluboka nadechla a krůček po krůčku se blížila k nehybným tělům.

Zprvu měla dojem, že se jí něco zdá. Jedna z nohou zacukala. A hned vzápětí se nářek dítěte promísil s hlubším, sytějšíм zvukem. Kdosi zasténal bolestí. A to přímo na posteli.

Jeden z nich přežil.

PRVNÍ ČÁST

Před třemi měsíci

Začalo to drobnými krutostmi. Nastavenou nohou a výkřikem bolesti, když koleno narazilo na zem. Našel v tom zalíbení. Podobné schválnosti byly čím dál častější a drsnější. A s každou další surovostí jako by jeho radost sílila.

Spatřím tu fotku z druhé strany ulice. Vyplňuje výlohu galerie, visí na tenkých drátcích, až se skoro zdá, jako by se vznášela ve vzduchu. Je to černobílý snímek tváře jakési dívky, jejíž tělo na černém pozadí připomíná pouhý stín. Obraz je schválně co nejkontrastnější, aby každá vyvýšená ploška kůže – lícní kost, nos, špička brady – zářila oslnivě bílou barvou, zatímco všechny prolákliny působí temně a tajuplně.

Zastavím se na chodníku a dívám se. Galerie je malá, o nic větší než obchůdky po obou stranách – v jednom prodávají exkluzivní dorty, druhý má ve výkladu vystavené krámy, které si lidé kupují na dovolenou a které po dvoutýdenní rekreaci u moře zcela pozbývají smyslu: nafukovací žraloci, plážové míče, co prasknou, hned jak do nich někdo kopne, křiklavě růžové matrace a pestrobarevní draci, kteří nejspíš nikdy nevzlétnou.

Galerie oproti tomu působí kultivovaně, její šedý vývěsní štít zdobí pouhá dvě slůvka vyvedená úplně vpravo, skoro jako by se za svou přítomnost omlouvala: Marcus North.

Nevím, jak dlouho už tu stojím a koukám, ale ta fotka mě oslovuje. Vůbec nevnímám chaotický provoz kolem sebe, přejdu úzkou ulici a zastavím se před výlohou. Na dlouhou chvíli se ztrácím ve vzpomínkách na minulost, nakonec ale otevřu dveře a vkročím dovnitř. Je to úchvatný prostor, jehož ponuře šedé stěny se táhnou daleko dozadu. Tmavou omítku narušuje každých pár metrů cihlový sloup. Fotografie zavěšené na zdech jsou diskrétně nasvícené shora a i přes absenci barev kypí životem.

Jeden snímek mě přitahuje, a tak po třech schůdcích pomalu sestoupím do útrob galerie a upírám pohled na obraz dvou malých dětí, jednoho černého, druhého bílého, které si spolu hrají. Černá ruka jako by hladila bílou tvář, zatímco bílá ruka spočívá na černé noze. I tento záběr je výrazně kontrastní a úsměvy dětských zoubků chytanou člověka za srdce.

Každý z cihlových sloupů zdobí malá mosazná plastika: veprůvá hlava, vrásčitá ruka, noha tanečnice ohnutá v koleni. A na každé z plastik visí ty nejoriginálnější a nejkrásnější stříbrné šperky, jaké jsem kdy viděla. Z ptačího křídla splývá dlouhý řetízek se zvlněnými články, prasečí rypák je propíchnutý náušnicí s drahokamem.

Někoho za sebou vycítím, a tak se ohlédnou.

Krátké fuchsiově růžové šaty bez rukávů, které má žena za mými zády na sobě, ostře kontrastují s monochromatickostí galerie. Má krátce střižené, skoro až vyholené vlasy, odbarvené do zářivě bílého odstínu. Jako by mě sevřela pohledem a nechtěla pustit. Její světle šedé, jiskřivé, obrovské oči mě bedlivě pozorují.

Vím, kdo to je. Cleo Northová.

„Můžu něčím posloužit,“ zeptá se, „anebo se chcete jen dívat?“

Usmívá se, je to však profesionální úsměv prodavačky, postrádá upřímnou vřelost. Odkašlu si a v duchu se na sebe zlobím, jak rozechvělé mám nervy, pak si ale připomenu, proč tady jsem, a když opět vystoupám do schůdků a podám jí ruku, úzkost trochu poleví. Dlaň má na dotek chladnou.

„Evie Clarková,“ představím se. „Chtěla jsem se na vlastní oči přesvědčit, jestli jsou fotografie Marcuse Northa opravdu tak dobré, jak jsem slyšela.“

Šedé oči se maličko přimhouří. „Jsem Cleo Northová, Marcusova sestra. Podle mě zjistíte, že jsou nejspíš ještě lepší. Můžu se zeptat, jak jste jeho tvorbu objevila?“

Usměju se a mezi prsty si zkroutím pramínek dlouhých blond vlasů, které oproti zářivé bělobě Cleina účesu působí až křiklavě žlutě.

„Nedávno jsem dělala nějaké rešerše a narazila jsem v místních novinách na článek o Marcusovi. Byla jste v něm uvedená jako jeho obchodní manažerka.“

„Takže jste místní?“ zeptá se a její udivený výraz naznačuje, že by mě v tom případě měla znát.

„Ne, jsem z Londýna. Jeden známý tady ale byl na dovolené a ty noviny si přivezl s sebou. Text o Marcusovi mě zaujal, a tak jsem se rozhodla, že se sem rozjedu a osobně si jeho fotografie prohlédnu. Hledám totiž někoho, kdo by se mnou nafotil sérii snímků,“ usměju se na Cleo. Vím, že to zní příšerně ješitně. „Jsou pro mého otce, jenže kdybych to nechala na něm, nejspíš bychom se dočkali tuctových strojených portrétů, a tak jsem ho poprosila, jestli bych fotografa mohla vybrat sama.“

Zahlédnu v jejích očích záblesk znepokojení, který rychle překryje dalším úsměvem. „Nejsem si jistá, jestli Marcus momentálně podobné portrétní zakázky přijímá. Poslední dobou se zaměřuje spíš na reportážní fotografii, dělá fotky, které sdělují nějaký příběh. Tyhle,“ ukazuje rukou na portrétní snímky rozvěšené po galerii, „jsou převážně ukázky jeho starší tvorby.“

Přikyvuju, jako že rozumím. „Tak co kdybych si s ním promluvila a řekla mu, o co mi jde? Otec má slušné konexe, a pokud se mu bude výsledek líbit, určitě o tom milerád ztratí slovo.“

Vidím v jejích očích nerozhodnost. Má s bratrem velké plány – jak jsem se dozvěděla z článku –, a tak si ji potřebuju nějak získat.

„Pokud by to pomohlo, netoužím vyloženě po studiových záběrech. Ráda bych spíš větší množství fotek pořízených v různou dobu na různých místech a s odlišnou náladou. Nechci nic předvídatelného nebo až moc aranžovaného.“

Cleo jako by se maličko dotklo, že si snad myslím, že by Marcus dokázal fotit nudně.

„Nejspíš sama vidíte, že jeho snímky rozhodně nejsou tuctové. Je velmi vyhledávaný, jak si asi dovedete představit.“

Teprve po dalších deseti minutách rafinovaného přemlouvání a nevysloveném příslibu vylepšení Marcusovy pověsti Cleo roztaje a začínám u ní vidět záchvěv dychtivosti. Je mi

jasné, že stávající poptávku po jeho tvorbě výrazně nadsadila – poslední rok a půl žije Marcus víceméně v ústraní –, a spatřuju v jejích očích ctižádost. Ne pro sebe, ale pro Marcuse. Víím, že už jsem ji dostala na svou stranu.

„Na jakém dalším postupu se tedy dohodneme?“ zeptá se a poprvé od mého příchodu se upřímně usměje. Dosud mě to nenapadlo, ale vzhledem k tomu, co Marcuse potkalo, je možné, že někteří lidé do galerie chodí v naději, že ho tu zahlédnou, že v jeho tváři spatří vepsanou tragédii. Cleo už snad ale věří, že je můj zájem skutečný.

„Potřebuju se s Marcusem sejít, abych pochopila, jak pracuje, abych zjistila, jestli se naše představy shodují a hlavně – a to by mohl být největší kámen úrazu – jestli odpovídají očekáváním mého otce.“

„Určitě nebude zklamáný. Zkusila bych s Marcusem promluvit a pak se vám ozvala.“

Zatvářím se zklamaně. „Nechci to moc protahovat. Pokud nemá zájem, ráda bych se to dozvěděla hned, abych nemarnila čas. Chtěla bych se s ním sejít ještě dnes, pokud by to šlo.“

Vidím, že ji taková představa znepokojuje, nakonec ale souhlasí, že mi s ním teď hned domluví schůzku, a vytáhne telefon. Z jejího výrazu poznám, že Marcus není nápadem zrovna nadšený. Odvracím se, jako bych si ničeho nevšimla. Cleo se snaží vesele a usměvavě šveholit a já poodcházím dál do galerie, aby mohla bratra zpracovat v soukromí.

Konečně hovor ukončí a zaculí se na mě. „Už ví, že se s ním chcete dnes sejít, a souhlasí. Bývá do své práce hodně ponořený a občas může působit až trochu odměřeně, to už je holt zřejmě součást umělecké náтуры.“

Omlouvá ho, ještě než jsem se s ním setkala, já se ale jen chápavě usmívám.

Když mi dá jeho adresu, rozloučím se a v duchu cítím, že se s Cleo rozhodně nevidím naposled. Napadne mě, že se za

Marcusem Northem vydám pěšky, abych si cestou utřídila myšlenky a vymyslela, jak ho přesvědčit, ať mou zakázku přijme.

Když stoupám po strmé cestě vedoucí k jeho domu, shlédnu na pláž. V písku si hrají děti, se smíchem a křikem se noří do chladného moře a cákají na maminky a tatínky, kterým se studená voda až tak nezamlouvá. Závidím jim tu bezstarostnost. Nevzpomínám si, že bych někdy jako dítě byla taky taková.

Po hrubém štěrku se ploužím do svahu, až zahlédnu mohutnou bělostnou zeď, za níž bydlí Marcus North, dobře ovšem vím, že si na tohle sídlo nevydělal fotografováním. Nikde není ani jediné okno, jsem si ale jistá, že z opačné strany zdi to bude vypadat docela jinak. Dům trůní na hraně útesu a výhledy budou určitě brát dech.

Dojdu k bytelným dřevěným dveřím a zvednu levou pěst, abych na ně zaklepala. Když do dřeva tluču, ruka mě mučivě, nesnesitelně bolí. Přesto buším dál a současně volám. Víím, že musím přestat – musím dlaň šetřit. Jenže to nejde, a čím usilovněji na dveře klepu, tím je bolest ruky trýznivější.

Vtom mě palčivá bolest vytrhne ze spánku navozeného léky, spolu s ním se rozplynou i poslední zbytky snu a já si uvědomím, že kromě bolesti v ruce není nic skutečné. Nestojím přede dveřmi domu Marcuse Northa. Jsem přímo v něm – ležím v posteli ve zšeřelé místnosti s obrovitým oknem a výhledem na moře. Levou ruku mám od zápěstí až po konečky prstů v sádře a bolí mě jako čert. Účinek analgetik zřejmě odezněl, cítím úmorné tepání a taky touhu podrbat si svědící kůži, ke které se nedostanu.

Mám spleené oči. Zřejmě jsem ve spánku při vzpomínce na ten den brečela. Každá vteřina mého snu byla opakováním dne bezmála před dvěma roky, všechno přesně odpovídalo až do chvíle, než jsem zvedla ruku a zaklepala. V tom

okamžiku se bodává bolest, kvůli které teď až tajím dech, prolnula se snem, ten vjem se vmísil do příběhu a přerušil poslední okamžiky.

Chtěla bych se do toho okamžiku znova pohroužit – připomenout si, co bylo pak, a přesvědčit sebe sama, že veškerá rozhodnutí, která jsem od toho dne udělala, byla správná. Ta tenoučká vlákénka ale jedno po druhém praskají a mně je jasné, že i kdybych dokázala opět usnout, je jen minimální šance, že bych se znova ocitla za těmi dveřmi a čekala, až mi někdo otevře. Sen se rozplynul.

„Evie?“ Normálně tak sebejistý hlas najednou zní váhavě, ustaraně.

„Jsem vzhůru. Můžeš dál.“ Oči nechávám zavřené. Nechci vidět, jak je Cleo dokonalá, když vím, že sama nejspíš vypadám příšerně. „Je Lulu v pořádku?“

„Jo. Zrovna spí, jinak je to ale hotový andílek. Nepotřebuješ něco?“ Zamíří k posteli a já cítím, jak nade mnou stojí, přesto se na ni nepodívám. „Máš úplně zalepené oči – kde máš něco na mytí? Můžu tě dát trochu do pořádku, jestli chceš.“

„V koupelně.“ Najednou se mi hrozně těžce mluví, a když už vím, že je Lulu v pořádku, nepřeju si nic jiného, než aby Cleo odešla.

„Tady nic nevidím,“ zavolá zpoza dveří.

„Říká se tomu mýdlo,“ odpovím.

Ani jí nemusím vidět do obličeje, abych vycítila, jak si nad mou uštěpačností odfrkla. Občas ji prostě ráda vytáčím.

Cleo dává svou dokonalost na odiv jako brnění, jako tvrdou, lesklou ulitu kauri, kterou jsem minulý týden našla na pláži a věnovala Lulu – neproniknutelnou, ale krásnou. Navenek je na ní všechno odvážné, výrazné – počínaje nabílo odbarvenými vlasy a konče dokonalým líčením i živými barvami šatů. Zažila jsem, jak na ni lidé na ulici zírají a přemítají,

co může být tahle bezchybná bytost zač, a přitom netuší, že i kdyby se snažili sebevíc, nemají šanci dostat se k ní blíž. Ke skutečné Cleo se smí přiblížit jen hrstka vyvolených – a já mezi nimi nejsem.

Slyším, jak se pokojem vrací k posteli.

„Mám tady navlhčenou vatou. To by mělo stačit.“ Když mi jemně otírá oči, ani se nehnu. Nechci, aby na mě sahala. Nikdy k sobě nebudeme mít blízko, ze všech sil se ale snažíme předstírat opak a v tuhle chvíli cítím, že je její zájem opravdový. Váhavě sedí na kraji postele, chvíli mlčí a pak mi položí otázku, kterou jsem čekala.

„Určitě nemám zavolat Markovi?“

Jakmile zmíní jeho jméno, opět se ocitám ve snu – stojím před vysokými dveřmi v dlouhé bílé zdi a tluču na dřevo. Tentokrát se tam ale vracím ve vzpomínkách. Bohužel jsem plně při smyslech a přemýšlím, jak ten čas letí. Kolik z toho všeho, co se od té doby odehrálo, jsem vytěsnila z mysli?

Muž, který mi toho dne otevřel, vypadal jako troska – byl špinavý, neupravený a na tváři mu rašilo tří- nebo čtyřdenní strniště, které nemělo nic společného s nedbalou elegancí.

„Marcus North?“ zeptala jsem se.

„Ne, to nejsem. Jmenuju se Mark. S K na konci. Tím jsem vždycky byl a vždycky budu.“

To už jsem věděla, nedošlo mi ale, že na rozdíl od jiných nepředstírá urozenější původ, než jaký ve skutečnosti má.

„Pardon,“ omluvila jsem se. „Tak tedy Mark North?“

Když si prohrábl mastné vlasy, zůstaly mu trčet. „Promiňte. Moje ségra si myslí, že jako Marcus budu lidem připadat zajímavější. Já měl za to, že podstatná je hlavně kvalita mých fotek, ale co nadělám.“

Kratičkou vzpomínku na ten den opět rozptýlí Cleo, která chce, abych jí odpověděla na otázku, jestli má zavolat Marko-

vi. I ona už mu přestala říkat Marcus, protože na toto oslovení nakonec odmítal reagovat.

„Ne, samozřejmě že ne. Dobře víš, že si najde jakoukoli záminku, aby se hned vrátil domů, a hodně ses nadřela, abys mu tuhle zakázku sehnala. Já to zvládnou.“

Cleo se zvedne z postele a zamíří k oknu, které sahá od podlahy až ke stropu a nabízí výhled na moře. Ohlédne se na svou ruku a znova odvrátí zrak.

„Nechápu, jak se ti to povedlo, Evie. Ani trochu mi to nejde do hlavy.“

Na okamžik si vybavím, jak mám ruku položenou na nejspodnějších závažích posilovací věže a vysoko nad ní visí šest dalších bloků po pěti kilogramech. Spatřím jinou ruku, ta svírá tyč, díky níž drží závaží ve vzduchu. Pak ji ruka pustí a ve zlomku vteřiny, než mi třicet kilo rozdrtí kosti, čekám na bolest a tuším, že zřejmě budu mít zlámané zápěstní a záprstní kůstky i články prstů. Znam názvy většiny kostí v těle.

„Už jsem ti to říkala. V nesprávnou chvíli mi tyč vyklouzla z prstů. Je to hloupé, k většině úrazů prý ale dochází doma.“

„Ale to se přece muselo stát jen chvíli po Markově odchodu. Proč jsi mu nezavolala, aby se vrátil?“

Povzdechnu si. Nenapadá mě rozumná odpověď, nebo aspoň ne taková, které by Cleo uvěřila.

„Prostě už se stalo. Nemá cenu přivolávat ho zpátky. Pokud ti nevádí trochu mi pomoci s Lulu, tak to zvládneme. Byla bych radši, kdyby se nevracel.“

Ostře se na mě podívá.

„Ale no tak, Cleo. Dobře víš, že by z toho byl akorát ve stresu, a na to teď nemám náladu. Než se vrátí, bude mi už daleko líp – zase se postavím na nohy.“

Ano, postavím. Musím.

2

Když jsem Marka poznala, snažila jsem se Cleo zalíbit. Tehdy na něj měla obrovský vliv, a proto jsem si nemohla dovolit si ji znepřátelit. Jakmile se ale rovnováha moci změnila v můj prospěch, pocítila jsem její zášť a vyvinul se mezi námi vztah vnějškové tolerance. Mark je vůči tomu všemu imunní. Vidí, jak u nás Cleo vítám, jak ji zvů, aby s námi pojedla, a nedochází mu, jak nesmírně ji štve, že je vítaná čistě na můj popud.

Když jsem teď zraněná, splní si svou povinnost, protože ví, co od ní Mark očekává – je pro mě ale úleva mít od její péče zhruba na hodinku pokoj, když bere Lulu na procházku. Vidím na ní, že si dělá starost. Jsem snad natolik nemotorná, že mi nemůže svěřit do rukou bratrovu dcerku? Cleo totiž ví, že se mi bolestivý úraz nestal poprvé. Odpověď, která se nabízí, si zřejmě ani nechce připustit.

Čím dál častěji se mi stává, že zahlédnu, jak se na mě dívá, jako by ani nevěděla, co tady dělám, proč jsem se jím vloudila do života.

Zavírám oči. Než znova zaúčinkují analgetika, nemám šanci se prospat, a i když zaberu, vím, že zpátky do toho snu už se nevrátím. Pořád si ale všechno pamatuju a dál žasnu nad tím, jak nevyzpytatelné jsou cesty osudu.

Když mi Mark tehdy poprvé otevřel dveře v dlouhé bílé zdi a vypadal při tom, jako by akorát vstal z postele, odkud už několik dnů nevylezl, cloumal jím vztek. Byl hrozně hubený, díky čemuž se zdál ještě vyšší. Díval se na mě rozhněvanýma očima, které měl stejně šedé jako sestra, ale dvakrát tak chladné. Řekl, že o tom měl čas přemýšlet a rozhodl se, že mi nemá co nabídnout, takže bych prý měla odejít a už se nevracet.

Začátek to nebyl právě ideální, stejně tak ale nebyl nečekaný. Zamířila jsem zpátky do galerie a vysvětlila, co se stalo.

Neměla jsem v plánu nic vzdávat, to jsem ovšem nemínila Cleo prozradit.

„Moc se omlouvám,“ řekla. „Nemohla byste mi dát ještě trochu času? Třeba bych ho přiměla změnit názor.“

Zvedla jsem oči k nebi, jako bych nad tím hluboce přemýšlela. „Tak dobrá, ale táta už se nemůže dočkat, až mu potvrdím detaily. Pokud Marcus odmítne, budu si muset najít někoho jiného.“

Trvalo to sice čtyřiaadvacet hodin, nakonec se ale Cleo povedlo bratra přesvědčit, aby si se mnou aspoň promluvil, a tak jsem se druhý den opět vydala do strmého kopce. Tentokrát ovšem bylo vlhko a větrno, letní počasí totiž na jihozápadě Anglie bývá proměnlivé. Na pláž zavítalo jen pár lidí, kteří s nevalným úspěchem zkoušeli pouštět draky, většina rodin se ovšem zřejmě bavila na hracích automatech, anebo seděla v některé z mnoha kaváren.

Když mi Mark otevřel, nechtělo se mi věřit, že jde o téhož člověka. Vlasy, které ještě včera vypadaly mastné a tmavé, měl čerstvě umyté a v teplém rezavě hnědém odstínu a k tomu si oholil většinu strniště. Z očí se mu vytratila veškerá zlost a najednou působil až nechápavě – jako by neměl ponětí, jak se k tomuhle nechal přemluvit. Teprve po mnoha měsících jsem zjistila, že mu Cleo pohrozila, že galerii zavře a odstěhuje se, pokud bude odmítat přijímat nové zakázky.

Podal mi ruku a potřásl mi pravicí.

„Promiňte mi ten včerejšek,“ řekl. „Zrovna jsem dělal nějaké fotky a moc mi to nešlo.“ Opět ruku svěřil a podíval se mi do očí. „Vlastně ne, kecám. Prostě jsem se choval nemožně a omlouvám se.“

V tu chvíli se mi zalíbil a nevěděla jsem, jestli je to dobře, nebo ne.

Gestem ruky mi pokynul, ať jdu dál, a tak jsem prošla obřími dřevěnými dveřmi v holé bílé zdi.

„Teda, pane jo!“ Pomalu jsem šla chodbou a obdivovala všechno, co kolem sebe vidím. Věděla jsem, že jde o horní podlaží tohoto sídla – dům by mu nikdo neříkal –, a díky obří skleněné tabuli zkrápěné deštěm, která nás jako jediná dělila od rozbouraného moře pod námi, se zdálo, jako by se stavba nad oceánem vznášela. I za takového počasí bral výhled dech.

Mark mě zavedl k pohovce, z níž se člověk mohl dívat oknem ven, a když se rozhovořil o tom, jakým stylem fotí, co ho ovlivnilo, jak přistupuje ke každému novému subjektu, a o technikách, které by chtěl na mých snímcích využít, skoro jsem se na jeho slova nedokázala soustředit. Neustále mě totiž rozptylovalo to panorama: pohled na tereje poletujícího nad mořem nebo na vlny, které se tříštily o skálu vystupující v zálivu vysoko nad hladinu.

Nabídl mi kafe a zamířil do kuchyně, umístěné u jedné ze stěn obývacího pokoje. Ozval se rachot drcených zrn a vzápětí vzduch prosytila lahodná vůně čerstvě namleté kávy.

Rozhlížela jsem se po zbytku pokoje, jehož podobu jsem do té doby skoro nezaregistrovala. Otáčela jsem hlavu na všechny strany a čekala, že uvidím další velkoformátové fotografie jako ty v galerii. Byla tam však pouze jediná, visela na stěně za mnou čelem k oknu, odkud, jak mi došlo, na ni dopadalo měňavé denní světlo. Šlo o portrét ženy s krátkými tmavými vlasy, sčesanými z hubené tváře, které vévodily silné bledé rty. Zaujala mě však především malá, mírně přimhouřená očka. Připadalo mi, jako by mě sledovala, soudila, a když jsem se odvrátila, pořád jsem je cítila na zádech.

Zatímco jsem usrkávala kávu z porcelánového hrnku, který mi Mark podal, snažila jsem se ty oči vytěsnit z mysli a zapříst s ním rozhovor. Potřebovala jsem se mu zalíbit. Získat si jeho důvěru. Zkoušela jsem ho rozpovídat, usmívala se jeho pokusům o vtip i zjevnému přesvědčení, že na mě musí udělat dojem, byť třeba jen proto, aby zavřel sestře pus.

Nenamlouvala jsem si, že by v tom bylo něco víc. Aspoň ne tehdy.

Dohodli jsme se, že celý projekt zahájí prací na šesti fotografiích, přičemž každou pořídí v jiný den a v jinou dobu, aby zachycovaly odlišné světlo. Napadlo ho udělat se mnou jeden snímek mezi shlukem rekreatantů, přičemž pouze mojí maličkosti dodá vysoký kontrast, zatímco ostatní budou splývat v odstínech šedi, takže budu – doslova a do písmene – vyčnívat z davu. Vymyslel i další lokalitu, kde bych se mohla vyklánět z hradeb staré rozvaliny, a zdálo se, že když tedy zakázku přece jen přijal, začíná se ho zmocňovat nedočkavost.

Když už mě nenapadal žádný rozumný důvod, proč návštěvu dál protahovat, zvedla jsem se k odchodu. Nemohla jsem ale odejít, aniž bych se ho zeptala na jeho sídlo.

„Je neuvěřitelně skvostně navržené. Samotná stavba musela trvat roky. Žijete tady už od jeho postavení?“

Náhle se zachmuřil. „Ne.“

Oči na fotografii mě pořád pozorovaly, ponoukaly mě k lehkovážnosti, najednou jsem se chovala stejně neomaleně jako kdejaký čumil při nehodě na dálnici.

„Takže pod námi je ještě jedno podlaží – tam budou asi ložnice, vidíte?“

Měl zaťatou bradu. Věděla jsem, co dělám, nedokázala jsem se ale ovládnout. Věděla jsem, že jsou dolní podlaží vytesána do skály a že podobně jako v téhle místnosti nabízejí okna výhled na moře.

„Vlastně dokonce dvě podlaží.“ Při těch slovech se mi nedíval do očí.

„Páni – takže v suterénu máte ateliér?“

Chvilí nic neříkal. „Ne. Tam je bazén a tělocvična. Jsou ale zavřené.“

Když zvedl oba prázdné hrnky od kávy, nádoby o sebe řinkly. „Vy je nevyužíváte?“

„Vůbec dolů nechodím.“

Povytáhla jsem obočí. „Nestraší tam, že ne?“

„Nejspíš jo. Umřela tam moje žena.“ Mark se podíval dolů, kde visel onen portrét.

Zatvářila jsem se šokovaně a omluvně, jako bych – na rozdíl od všech ostatních, kteří jméno Marcus North znali – dávno nevěděla, k čemu došlo. Cítila jsem, jak mě přimhouřené oči podobizny soudí.

Ode dne, kdy jsem poprvé vstoupila do tohoto domu a kdy jsme vedli tenhle rozhovor, uplynulo už dvaadvacet měsíců a přes jedenáct od chvíle, kdy jsem se do něj nastěhovala. Ještě dnes se snažím pohledu Mii Northové, Markovy zesnulé manželky, vyhnout za každou cenu.

3

Cleo zacouvala k oroseným proskleným dveřím kavárny, zády je otevřela a kočárek s Lulu za sebou vtáhla dovnitř. Když k ní přiskočil jakýsi puberták se spoustou piercingů, aby jí pomohl, snažila se zakrýt překvapení, zřejmě však marně.

„Děkuju,“ řekla. Mladík se s úsměvem sehnul k Lulu, malou ovšem množství kovu na jeho obličeji z míry nevyvedlo.

Cleo se rozhlížela po poloprázdném podniku a očima hledala povědomé rysy své nejlepší kamarádky Aminy Basrové. Za pár měsíců bude kavárna přetékat rekreanty a ani ona, ani Aminah se k ní už nepřiblíží, ale v takhle rané fázi sezóny ještě šlo o příjemné a příhodné místo pro setkání. Vtom Cleo zahlédla kštici nezkrotných černých vlasů a Aminah zvedla ruku, aby nadšeně zamávala.

Cleo odtlačila kočárek do protějšího kouta, kde kamarádka upíjela cappuccino, a opětovala jí široký úsměv.

„Teda ty ses ale tvářila!“ podotkla Aminah, když se Cleo usadila. „To máš z toho, že soudíš lidi předem.“

„Já vím. Stydím se za sebe. Moje přirozená reakce byla nedopustit, aby se ten chudák kluk k Lulu moc přiblížil. Hrůza, co?“ Cleo se naklonila přes stůl a ušklíbala se. „Nechápu ale, jak smrká,“ šeptla. „Každopádně tě ráda vidím. Dneska jsi nevzala Anika?“

„Nechala jsem ho u babičky a ona mu bude vtoukat do hlavy, jak se slušně chovat, jelikož má pocit, že si děti nechávám přerůst přes hlavu. Ale nemělo by to být obráceně? Že jim prarodiče naopak všechno dovolí? A co to, že máš s sebou Lulu? Teda ne že bych ji neviděla moc ráda.“

Než stačila Cleo zareagovat, přišourala se znuřená servírka a zeptala se jí, co si dá. Cleo tak mohla chvíličku přemýšlet, jak kamarádce odpoví. Aminah v posledních měsících trávila poměrně dost času s Evíí a párkrát se zmínila, že je Cleo vůči bratrově partnerce až moc tvrdá, proto si od té doby dávala pozor, aby v jejím hlase nezazněl ani náznak kritiky.

„Evie měla další úraz. Ale žádné obavy – už je v pořádku. Nadopovala jsem ji léky z nemocnice a teď spí.“

Aminah se zatvářila zděšeně. „Co se stalo? Ví o tom Mark?“

„Odjel krátce předtím, než k tomu došlo. Prosila mě, ať mu nevolám, má ale velké bolesti. Zaklesla se jí ruka a zlomila si několik kostí.“

„V čem se jí zaklesla ruka, proboha?“

Cleo neměla chuť popisovat, co se Evíí přihodilo. Představa, jak jí závaží drtí prsty, ji naplňovala hrůzou, věděla ovšem, že by se Aminah nepřestala vyptávat, dokud by z ní nevytáhla veškeré podrobnosti.

„Prý zrovna v tělocvičně posilovala s kladkou záda. V jednu chvíli se naklonila a chtěla si upravit závaží, jenže tu tyč přitom pořád držela. Zřejmě měla zpocené ruce, a tak jí kladka vyklouzla akorát ve chvíli, kdy měla druhou ruku mezi zá-

važími. Hloupý úraz, ke kterému vůbec nemělo dojít. Patrně se to celé seběhlo během pár vteřin. Brzo se ale uzdraví a nepřeje si, abych kvůli tomu volala Markovi.“

„Zase ta tělocvična,“ podívala se Aminah kamarádce zpříma do očí.

Cleo odvrátila pohled, natáhla se ke kočárku s Lulu a pohladila neteř po hedvábných vláscích.

„Já vím,“ přitakala s pohledem upřeným na dítě. „Mark tam pořád odmítá vstoupit – mám pocit, že už od Miiny smrti – a Evie se zřejmě bojí, že by to tam celé nechal zavřít, kdyby mu řekla, co se jí stalo. A to by nechtěla – každou chvíli s sebou bere Lulu do bazénu. Prý když člověk žije takhle blízko moře, byl by zločin nenaučit svoje děti plavat.“

„Na tom něco je.“

Cleo si povzdechla. Všechno, co Evie říkala, působilo rozumně, přesto byla poslední dobou samý úraz.

„Copak se ti honí hlavou, Cleo?“ zeptala se Aminah. „No tak. Tenhle výraz dobře znám.“

Cleo zvedla hlavu a zadívala se Amině do očí. „Nevím, co si myslet, a je mi jasné, že mi řekneš, že se chovám směšně – proto jsem na vážkách, jestli vůbec něco říkat.“

Servírka donesla objednanou minerálku pro Cleo, neperlivou vodu pro Lulu a druhé cappuccino pro Aminu a beze slova všechno mrskla doprostřed stolku. Ani jedna z žen jí nevěnovala pozornost. Aminah se upřeně dívala na Cleo a čekala, co z ní vypadne.

„Jde o to, Amino, že tohle není první úraz, co ji potkal, nemám pravdu? A pokaždé k němu dojde nanejvýš pár hodin po Markově odjezdu. Jako když se tehdy opačila horkou vodou. Prý kýchl, zrovna když si ji nalávala z konvice do hrnku, a voda ji pocákala, jenže já viděla, co má pod obvazem, to nemohlo být jenom šplíchnutí.“

„A co si teda myslíš? Že na sebe schválně poutá pozornost

– nebo že je prostě nemotorná? Kdyby jí šlo o pozornost, tak by chtěla, aby se Mark okamžitě vrátil domů, ne?“

„Nevím. Ale něco mi na tom celém nehraje.“

Aminah si odfrkla. „Ale jdi, Cleo, tohle jsi říkala i o Mie. Ani tu jsi neměla ráda a nevěřila jsi jí ani za mák.“

„A ty se mi divíš? Byla o hodně starší než Mark a myslela si, že focení je pro něj jenom hobby.“ Cleo nasadila afektovaný americký přízvuk. „Mark je teď můj manžel, proto se nemusí honit za úspěchem. Jsem totiž dostatečně úspěšná za nás za oba a peněz máme ažaž – tak jen ať se baví.“

Pak se na Aminu ušklíbala a ta se zasmála.

„Víš, holka, možnost jenom se bavit vlastně vůbec není k zahození. Ty chceš, aby se Mark proslavil, ale chce to i *on*?“

Cleo nalila Lulu do hrníčku vodu a nasadila na něj pítko.

„Tumáš, berunko.“ Lulu byla nesmírně klidné dítě. Měla devět měsíců a červenohnědými vlásky už se začínala podobat Markovi.

„Neodpověděla jsi mi, Cleo,“ podotkla Aminah tiše.

„Odjakživa jsem se o Marka musela starat – to přece víš.“

„Blbost. Už jsem ti to jednou řekla, ale povím ti to znova, ať se ti to líbí, nebo ne. Jednáš s Markem, jako by to byl tvůj sedmnáctiletý syn, ne jako se sedmatřicetiletým bratrem. Víím, že ses o něj starala, když vás opustila máma, ale už je dospělý a může se dopouštět vlastních omylů, pokud za něj považuješ Evii – popravdě řečeno ale nechápu, proč by sis něco takového myslela. Vždyť je fajn. Mám ji ráda, ale hlavně ji Mark podle všeho miluje, tak se uklidni a tolik to neprožívej. Možná je načase, aby se někdo postaral o tebe a obskakoval tě.“

Poslední slova pronesla Aminah vlídně a Cleo na zlomek sekundy pocítila nutkání nechat život volně plynout a nesnažit se ho nijak usměrňovat. Příležitost už kdysi měla, ale rozhodla se jinak. To ovšem nehodlala Amině přiznat.

Ze zamyšlení ji vytrhl až talíř s dortíky, který jim přistál na stole. S předstíraným úděsem zakroutila na Aminu hlavou.

„Co?“ zeptala se Aminah a zakousla se do jakéhosi čokoládového moučníku, nad nímž se Cleo celá zhrozila. „Dorty, to je moje – je to pro mě jedna z životních radostí. Jsem tvoje nejlepší kámoška a mám tě ráda, ale co dělá radost *tobě*? Pořád se snažíš dodávat Markovi motivaci a dřeš na tom, aby sis udržela bezvadnou figuru. Jenže za jakou cenu? Proč si nedopřát nějaké dobré jídlo a pití, proč si nenajít chlapa a za bílého dne se s ním divoce a vášnivě nepomilovat na pláži?“

Aminah se na kamarádku zubila a Cleo byla v pokušení přiznat, jak často touží přesně něco takového udělat. Odjakživa se ale bála, že kdyby se třeba i jen nepatrně přestala mít na pozoru, všechno by se zhroutilo.

„Táhne ti na čtyřicítku, Cleo. To je krásný věk a člověk si ho musí užít. Jsi ale šťastná? Přesně to bych ti totiž přála.“

Aminah se natáhla přes stůl a chytila Cleo za ruku, jenže tuhle konverzaci bylo nutné zarazit.

„O mě se neboj. Jsem v pohodě, fakt, a popravdě řečeno už jsem všechny ty tvoje báječné rady slyšela mockrát.“ Cleo se usmála, aby její slova nevyzněla neomaleně. „Jen mi řekni, co si počít s Evií. Myslíš, že je vzhledem k těm jejím úrazům bezpečné, aby se starala o Lulu?“

„Promiň, ale tohle není tvoje starost. Jestli Markovi jenom naznačíš, že se Evie nedokáže postarat o dceru, protože si v domě párkrát ublížila, vrazíš mezi vás dva obrovský klín. To se ti málem povedlo, už když byl ženatý s Miou, tak neopakuj stejnou chybu. Když tě posledně odstavil na vedlejší kolej, byla jsi z toho dost zdrcená.“

Cleo mlčela. Aminah měla pravdu – Cleo neměla Miu ráda a snažila se Markovi dokázat, že manželka dusí jak jeho samotného, tak jeho talent. Evie ale byla jiná. Bezvýhradně

Marka podporovala, tak jak to, že si ublížila pokaždé, jakmile vytáhl paty z domu?

Cleo cítila, že Aminah není stoprocentně na její straně. Měla s Evíí hodně společného – obě už si pořídily děti a podle Aminy je spojovaly i některé zlozvyky. Cleo se nedokázala ubránit obavám, aby jejich rodící se přátelství postupem času neodsunulo její vztah s Aminou do pozadí. Právě minulý týden šla kolem kavárny, a když do ní nakoukla, uviděla, jak spolu ty dvě jedí čokoládový dortík a něčemu se smějí. Dovnitř za nimi nešla. Měla pocit, že by jim byla na obtíž.

V Cleině životě byli momentálně pouze tři lidé, na nichž jí záleželo – Mark, Lulu a Aminah –, a v danou chvíli měla dojem, že se Evie rychle stává středobodem, kolem kterého se všichni tři točí, zatímco ona sama stojí opodál a jen nezúčastněně přihlíží.

4

Cleo drncala kočárkem s Lulu po hrbolaté cestě k Markovu domu a snažila se vytěsnit z myšlenek, co jí řekla Aminah. Miu opravdu neměla ráda – jak za její aroganci, tak proto, že si kvůli ní připadala jako hlupák, když projevovala takové nadšení z Markovy fotografické tvorby. Mia pocházela z bohaté rodiny, měla tedy nos trochu nahoru. S Markem jednala spíš jako se vzdorovitým pubertákem než jako s manželem; když něco říkal, jen se shovívavě usmívala a Cleo udělala tu chybu, že o tom bratrovi řekla. Málem to vyvolalo roztržku, kterou nešlo urovnat, dokud se Cleo chtě nechtě neomluvila. Nejvíce si ovšem vyčítala, že Marka s Miou vůbec seznámila.

Podobně jako Evie vstoupila Mia jednoho dne do galerie, protože hledala fotografa pro svou zakázku – v Miině případě mělo jít o snímky jejího skvostného nového domu s obrov-

skou prosklenou stěnou skýtající výhled na moře, pořízené v různých ročních obdobích. Cleo se musela opravdu vynasnažit, aby pro bratra tuhle práci získala, a Mark tam potom každých pár týdnů po celý rok docházel a trávil celé dny čekáním na dobré počasí nebo vhodné světlo. Cleo nikdy nenapadlo, že by bratr o tuhle hubenou Američanku s až vyzáblým obličejem mohl projevit zájem, a to, že se spolu sblížili, jí došlo teprve ve chvíli, kdy jí Mark oznámil, že se budou brát.

A pak se objevila Evie – v mnoha ohledech úplně jiná. Proč ji Cleo nedokázala mít víc ráda? Mohla jí sice děkovat za to, že Marka vytáhla z temné sluje, do které se uchýlil po Miině smrti, zároveň se ale nedokázala ubránit záchvěvu zášti, že Evie uspěla tam, kde ona sama totálně selhala.

„Jsem prostě taková mrzutá ženská středního věku, Lulu,“ posteskla si holčičce v kočárku s jistotou, že jí dítě nerozumí ani nedokáže zopakovat nic, co zaslechne. „Mám ale moc ráda tvého tátu a odjakživa si nepřeju nic jiného, než aby byl šťastný. Tvoje máma mě ale nejspíš zrovna v oblíbě nemá.“

Povzdechla si, věděla, že je to pravda. Celý minulý týden bydlela s Evií v domě a starala se o ni i o Lulu. Čekala, jak je to sblíží, ale i když se Evie chovala zdvořile, neměla Cleo ani na chvíli dojem, že by všichni společně tvořili rodinu. Bylo to buď Cleo a Mark, nebo Evie a Mark – a samozřejmě Lulu. Už kvůli té malé, když ne kvůli nikomu jinému, chtěla s Evií udržovat těsné vztahy. Pravděpodobnost, že by si Cleo pořídila vlastní děti, totiž rok od roku slábla, a tak musela veškerou svou mateřskou láskou zahrnovat právě Lulu.

Na okamžik si vybavila lásku, kterou sama poznala, ale pak ji zavrhl. Dát Joeovi vale byla jedna z nejtěžších věcí, které kdy udělala, opačné rozhodnutí by si však vyžádalo příliš velké oběti. A to jak z její, tak z jeho strany.

„Za chvíli budeme doma, berunko. Je čas jít spinkat,“ řekla a snažila se nevnímat, jak ji v očích pálí slzy.

Když Cleo došla k dlouhé bílé zdi domu, zamířila ke garáži. Málo využívané dveře za dvojicí zaparkovaných aut vedly do soukromé zahrady, která se táhla podél jedné strany sídla. Z jejího opačného konce se otevíral výhled na moře a přes strmý útes taky na dvojici spodních podlaží domu, vytesaných do skály. Cleo měla od vstupních dveří vlastní klíč, o němž ale Evie nic netušila, a připadalo jí, že momentálně není nejvhodnější chvíle odhalit jeho existenci.

Krátce si vybavila den před víc než třemi lety, kdy sem bez pozvání přišla za Miou. Sama si odemkla, tušila, že Mia neví, že má klíč, a že by se jí to určitě nelíbilo, chtěla ovšem vyvolat spor – získat záminku k vyjádření nelibosti nad tím, jak Mia jedná s Markem.

Cleo se zhluboka nadechla, aby myšlenky na ten den vytěsnila z hlavy. Zlé sny už téměř odezněly a bylo lepší nevzpomínat.

Když z garáže prošla zadním vchodem do zahrady, zadívala se dlouhým oknem do kuchyňského kouta rozlehlého obývacího pokoje. Spatřila, že Evie sedí celá zhroucená u pultu s hlavou na založených pažích. Že by brečela? Stalo se zase něco?

Chvátala proto ke dveřím, otevřela je a kočárek za sebou vtáhla dovnitř.

„Evie, je všechno v pořádku?“ zavolala.

Evie zvedla hlavu. Oči měla zarudlé, ale suché. „Jsem v pohodě. Jenom hrozně unavená.“

Cleo dveře opět zavřela a zvedla Lulu z kočárku.

„Tak si běž klidně zase lehnout.“

„Nepotřebuju, fakt. Kdybych teď usnula, tak nezaberu v noci.“

„A ty prášky nepomáhají?“ zeptala se Cleo a svlékla vzdorující Lulu kabátek.

„Trochu jo, jenže když usnu hlubokým spánkem, převalím se na ruku a pak to bolí jako čert.“

Cleo posadila Lulu do houpacího lehátka a podala jí pár oblíbených hraček. Malá se uměla výborně zabavit a zbožňovala všechno, co vydává nějaký zvuk nebo hraje melodii.

„Udělám ti kafe,“ řekla Evie a sklouzla z vysoké stoličky.

„Jen sed'. Udělám ho já. Jsem tady od toho, abych se o vás obě postarala.“

„Cleo, to je od tebe milé a moc si tvé pomoci vážím, ale nic nepotřebuju. Všechno kromě Lulu zvládnou sama. Navíc mi stačí jenom mačkat čudlíky – a k tomu potřebuju akorát jednu ruku.“

Cleo se jí dívala na záda. Přestože celý týden bydlely ve vynuceném soužití, nadále kolem sebe chodily po špičkách a trousily banální fráze. Evie se v posledních týdnech uzavřela víc do sebe a Cleo moc dobře věděla, proč se s ní nesnaží sblížit, proč jí neklade další a další otázky.

Nechtěla totiž slyšet odpovědi.

5

Mark se každou chvíli vrátí domů a já cítím, jak mi kypí krev v žilách a stoupá mi tlak. Cleo je pořád tady. Je tady už od minulého týdne, kdy jsem se zranila, přespává tu, stará se o Lulu. Zřejmě by si malou nejradši odvezla k sobě, kde by ji mohla zahrnovat pozorností a předstírat, že jde o její dítě. To se ale nestane.

Na Markův návrat nás nic neupozorní. Zdi jsou tak tlusté, že není slyšet příjíždějící taxi, a když zaslechnu, jak se otevřely vstupní dveře, celá sebou trhnu.

Ozve se žuchnutí, jak odloží zavazadlo, sedím však k němu zády a neotočím se. Jsem nervózní a Cleo to cítí. Nevím, co Mark řekne ani jaká slova čeká ode mě, nemůžu si ale dovolit žádnou chybu. Aspoň ne teď.

„Ahoj, Marku,“ zvolá Cleo a houpe na koleni rozzářenou Lulu. Lulu má tátu moc ráda a nikdo jiný mu nedokáže vyvolat takový úsměv na tváři jako ona. O to je všechno příšernější.

„Čau, Cleo. Co tady děláš?“ podiví se a sejde ze vstupní haly dva schůdky do obývacího pokoje. Ví, jak je neobvyklé, abychom Cleo a já pobývaly ve společnosti té druhé, když on právě není doma.

Zezadu ke mně přistoupí, skloní se a dá mi pusku. Tehdy si všimne, že mám levé zápěstí a dlaň v sádře.

„Ježíšmarjá, co se stalo, Evie?“

Při jeho slovech sleduju Cleo, abych věděla, na koho se dívá – jestli na mě, nebo na Marka. Chci odečíst její výraz, ona ale odvrátí pohled a věnuje se Lulu, jako by nám chtěla dopřát chvilku soukromí.

„Evie?“ zopakuje Mark.

„Zaklesla se mi ruka. Nic to není, lásko. Spíš jen taková nepříjemnost,“ usměju se a mírně zvednu hlavu, abych nad sebou zahlédla jeho tvář, jeho silnou, neoholenou bradu a černou prázdnotu nosních dírek. Jeho oči úplně nerozeznávám, takže nevím, co si myslí.

Ztěžka mi položí ruku na rameno a pevně mi ho stiskne. „Proč jste mi ani jedna nezavolala?“

Nato zvedne Cleo k Markovi oči a já si všimnu, že se na něj omluvně usměje. „Já ti chtěla volat, ale Evie si to nepřála.“

Chová se jak školní donašečka, to jsem ovšem čekala. Jestli se Mark na někoho rozzlobí, ať jsem to radši já.

Ruka na mém rameni náhle ještě víc ztěžkne, jako by na mě spočinul celou váhou. Napřímím záda a poposednu si, hlavně abych se vymanila z jeho stisku, nakonec se ale z pohovky rovnou zvednu.

„Pojď se posadit, Marku. Přinesu ti pití.“ Ani se nemusím ptát, co si dá. Bude to sklenka červeného.

Dál už se jeho pohledu vyhýbat nemůžu. „Ne, ty se posad’,

Evie. Chci vědět, proč mi nikdo nezavolal. Okamžitě bych přijel.“

Pravda je taková, že by si Mark ochotně našel jakoukoli záminku, aby vůbec nemusel odjíždět. Nesnáší práci na zakázku, i když má jako tahle mnohatisícovou hodnotu. Od doby, co vystoupil z ústraní, mu jich Cleo sehnala hned několik. Jeho nejnovější klient žije v Paříži, má však dům v Cap-Ferratu a chce od Marka soubor fotografií, které by na jedné ze zdí vytvořily úžasný nástěnný obraz. Je velmi náročný na Markův čas a trvá na pravidelných návštěvách, při kterých rozebírají náměty. Tento klient, Alain Roussel, vydělává peníze provozováním řetězce kasin a rád se Markem chlubí jako prvotřídním býkem, aby udělal dojem na své nové známé z okruhu francouzských zbohatlíků.

Cleo tuhle zakázku vnímá jako skvělou příležitost, tvrdí Markovi, že co nevidět budou lidi na nové fotky Marcuse Northa stát fronty. Sestrino živé líčení budoucnosti, v níž budou Marka velebit, kamkoli vkročí, ho očividně oslovuje a jsem si jistá, že kdesi pod jeho přezíravou slupkou klíčí zárodek ctižádosti. O peníze mu nejde – touží po uznání svého talentu.

Jenže pokaždé, když opustí tenhle dům, bezpochyby se mu vybaví, jak tu zanechal svou ženu Miu a po návratu ji našel mrtvou.

O Mie jsem věděla už předtím, než jsem Marka poznala. Věděla jsem, co byla zač i jak umřela – tady v okolí to nebylo žádné tajemství. Tehdy při první návštěvě jsem na něj neměla naléhat, aby mi vysvětlil, proč nerad chodí do suterénu. Chtěla jsem si ale otestovat jeho reakce, trochu si ho proklepnout a Miiny oči na fotce jako by mě k tomu přímo provokovaly.

Při jedné ze vzácných příležitostí, kdy se o manželce rozpovídal, mi prozradil, jak strašně si vyčítá, že vzal zakázku,

kvůli které ji musel nechat doma samotnou. K obavám tehdy nebyl žádný logický důvod – bydlela tu sama, už když se seznámili. Prý ho jen taková představa zvláště zneklidňovala.

Tu zakázku mu domluvila Cleo, Mark ale o dané téma neměl zájem. Připadal si rozpolcený, bojoval s protichůdnými názory obou žen ve svém životě – Cleo na něj naléhala, aby naplnil svůj potenciál, kdežto Mia si přála, aby se fotografii věnoval jako koníčku.

Nakonec se samozřejmě podvolil přemlouvání své sestry, a než odjel, prý se kvůli tomu s Miou pohádal – což ovšem policii nepřiznal, protože to podle něj nebylo důležité. Zkoušel ženě zavolat z letiště a omluvit se jí, jenže mu nebrala telefon. Zprvu tomu nepřikládal žádnou váhu, po přistání jí ale zavolał znova, a když telefon nezvedla ani napodruhé, poprosil Cleo, aby se k nim zašla podívat. Ta našla Miino polámané tělo na tvrdé kamenné podlaze pod schody.

Mark mi líčil, jak krušná to byla doba. Policii se naštěstí podařilo zrekonstruovat, k čemu došlo. Vyšetřovatelé dospěli k závěru, že zhruba tři čtvrtě hodiny po Markově odjezdu spadla Mia ze schodů. Zřejmě po nich sbíhala do tělocvičny, jenže klopýtla a spadla – na vině byla rozvázaná tkanička jedné z jejích tenisů. Mělo se za to, že si na ni patrně šlápla a po hlavě se zřítila ze schodiště. Přitom se jí roztříštily a zastavily hodinky, díky čemuž se dala tak přesně stanovit doba úmrtí.

Od počátku jsem věděla, že v té historce něco chybí – nějaký drobný detail, který se Mark rozhodl vynechat. Nakonec mi vypověděl i její zbytek, nebo aspoň verzi, kterou považoval za pravdivou.

Zničehonic se s trhnutím vracím do přítomnosti. Pokojem zní pouze tříštění vln o skaliska pod námi, Mark i Cleo se dívají na mě. Mark se mě zřejmě na něco zeptal a já mu neodpověděla. Cleo, jak vím, už dřív vyjádřila podiv nad mou schopností nevnímat okolní svět a být myšlenkami úplně někde

jinde, v jiné době. Nemá ale ponětí, kde v duchu bloumám. Myslím, že by se jí tam nelíbilo.

„Tak řekne mi někdo, co se tady stalo?“ Mark mezi mnou a Cleo těká pohledem, tuší, že by ze sestry mohl vyloudit kloudnější odpověď.

Ví, proč jsem mu nezavolala. Odcházím do kuchyně a dávám hřát vodu. Alkohol poslední dobou moc nepiju a Cleo se ničeho, co by jí mohlo vpravit do krevního oběhu jed, ani nedotkne, proto vytáhnu pouze jednu sklenku a naliju do ní Markovi víno. Slyším, jak se sestrou tiše mluví. Oba dobře vědí, že vnímám, jak si povídají, i když nerozeznávám konkrétní slova. Pokoj je opravdu obrovský a Lulu si zvláště pobrukuje jako vždycky, když se snaží zpívat. V konvici už bublá vařící voda, spotřebič se ale příhodně vypne akorát ve chvíli, kdy Lulu přestane mumlat. Právě včas, abych zaslechla Cleina slova.

„Co budeme dělat?“

Když Cleo odejde, uleví se mi. Večer proběhl bez incidentů, cítím ale, jak to v pokoji srší napětím.

Od chvíle, kdy Mark vstoupil do dveří a našel tady Cleo, si dělá obavy. Netuší, co se mi honí hlavou. Neuniklo mi, jak je rozrušený, vyvedený z míry, a to ho štve. Bojí se, aby znova nezabředl do deprese, ze které jsem ho podle něj vytáhla, svůj triumfální návrat si zřejmě představoval jinak. Cítím mírnou lítost nad tím, jak dnešek dopadl.

Cleo nás oba celý večer sledovala a snažila se pochopit dynamiku situace. Nešlo jí do hlavy, proč se od Marka odtahuju pokaždé, když se moc přiblíží. Předstírala jsem, že jsem nezaslechla, co prve řekla. Věděla jsem, o co jí jde. Od chvíle, kdy jsem si s Markem začala, neustále hrozilo nebezpečí, že se Cleo mezi nás pokusí vetřít, a tentokrát k tomu zřejmě vycítila příležitost. Z jejího „Co budeme dělat?“ vyplývá, že na jedné straně stojí ona s Markem a na druhé já. Problémem je *moje maličkost* – moje úrazy, moje nemotornost.

Znepřátelit si Cleo ovšem není řešení, proto jsem na výraz díky za veškerou pomoc v uplynulém týdnu trvala na tom, aby u nás zůstala a povečeřela s námi. I jednoruč jsem dokázala upéct tři steaky a Cleo nakrájela zeleninu na salát.

Nechtěla jsem zůstat s Markem o samotě. Oba jsme nejdřív potřebovali čas na zklidnění, proto jsem si přála, aby s námi Cleo chvíli pobyla, a já si tak mohla udělat obrázek, jak to mezi mnou a Markem vypadá.

Jenže teď je Cleo pryč a náš rozhovor už nelze dál odkládat. Pro jednou si nalévám velký gin.

Mark sedí naproti mně opřený o měkké polštáře pohovky a sleduje, jak upíjím ze skleničky.

„Ted' vážně, jak ti je?“ zeptá se, jelikož má dojem, že jsem na sobě kvůli Cleo nedávala nic znát.

„Dobře. Bolelo to – pořád to bolí. Ale už je to pryč.“

„Měl jsem se vrátit.“

Jak mu mám říct, že jsem o to nestála? Víím, že tohle bolí i jeho.

„Nemohli bychom změnit téma?“ ptám se. „Bohužel jsem nedokázala napsat ani řádku.“

Mluvím o jeho blogu, který bych měla pravidelně aktualizovat, a pomáhat mu tak s propagací. Mám přispívat k rozvoji jeho kariéry a mou doménou se stal online marketing. Můžu si za to sama – s nápadem vytvořit ten blog jsem přišla právě já.

Původní zakázka na soubor fotografií z dílny Marcuse Northa mi dopomohla víceméně pouze k tomu, že jsem se s tímhle mužem seznámila. Očekávala jsem, že strávíme moře času v jeho ateliéru, že mu budu stát modelem, on mě bude zvěčňovat objektivem fotoaparátu a díky tomu se s ním líp poznám, sblížím. V ateliéru jsme ovšem udělali jenom jediný snímek a jeho pořízení nezabralo víc než dvě hodiny. Ostatní vznikly v prostředích, která sám vybral – všechna bez výjimky působila svým způsobem dramaticky. Pokaždé jsem ale na něj měla na daném místě počkat a při focení pak jenom mačkal spoušť a dirigoval si mě.

„Nakloňte se trochu víc ke mně. Ne – jenom hořejškem těla.“ Anebo: „Pohodte hlavou dozadu a pak ji zase narovnejte.“ A tak jsem se za cvakání závěrky v módu sériového snímání nakrucovala, poskakovala a všemožně balancovala. Během vzniku těchto uměleckých děl jsme vůbec neměli příležitost si promluvit.

A najednou bylo hotovo. Každou z pořízených fotek už jen musel dotáhnout na počítači k dokonalosti, aby se z tuctových záběrů proměnil ve výjimečné.

Když mi pak Mark poslal e-mail, že se mám přijít podívat na výsledné snímky, musela jsem mu povědět o tragédii, která mě potkala. Dorazila jsem k němu celá uslzená.

„Marku, moc se omlouvám. Nevím, co říct.“

„Copak je? Co se stalo?“

„Umřel mi tatínek!“ vypravila jsem ze sebe vzlykavě.

Přestože byl Mark očividně zaskočený a zřejmě tak úplně nevěděl, jak se zachovat, pozval mě dál, posadil mě a podal mi skleničku vody.

„Co se stalo?“ zopakoval.

Opřela jsem se lokty o kolena a zabořila hlavu do dlaní.

„Dostal infarkt. Umřel okamžitě, což je pro něj lepší, ale pro nás ostatní hrůza.“

Ještě jsem si trochu poplakala a Mark načal láhev vína, nejspíš usoudil, že by mi mohla přijít k duhu, a celou dobu se tvářil, jako by věděl, že by pro mě měl něco udělat, ale netušil přesně co.

„Nevím, jak vám to říct. Veškeré tátovy peníze jsou vázané jeho poslední vůlí a bude setsakra těžké je získat. Má totiž celou řadu závazků a jeho bývalé manželky už se dožadují svého podílu – neměly by dostat nic, jenže já se v těchhle věcech nevyznám. Prý potrvá minimálně půl roku, než uvolní aspoň část peněz, a celou tuhle sumu bezpochyby schramstne moje příšerná macecha.“ Klopila jsem hlavu, bála jsem se mu podívat do očí. „Vůbec nevím, jak vám zaplatím, Marku. Hrozně mě to mrzí,“ špitla jsem a rozechvělá ramena se mi zklidnila.

Úlevně se uchechtl, jako bych snad od něj čekala něco víc. Tohle mu žíly netrhalo.

„Bože, na tom nesejde, Evie. Je to jenom snůška fotek a já peníze nijak akutně nepotřebuju. Jenom je mi líto vás – žili jste s tátou pod jednou střechou?“

„Dá se to tak říct. Měla jsem v domě vlastní byt, ten ale teď bude samozřejmě nutné prodat, takže se budu muset odstěhovat.“

Mark mi dolil víno. „A máte kam jít?“

„Ne.“ Na chvíli jsem se odmlčela a napila se vína. „Uvažovala

jsem, že bych se přestěhovala sem na jih. Pracovat můžu odkudkoli a tenhle kout světa se mi moc zamlouvá. Kam se hrabe Londýn. Tam jsem bydlela jenom proto, abych byla blízko tátovi.“

Přecházel po kuchyni, zřejmě aby mi ponechal dostatečný prostor. Anebo mu možná došla soucitná slůvka.

„Měla bych už jít.“

„Ne – jen sedte. Beze všeho tu ještě zůstaňte a dívejte se na moře. Mě to vždycky uklidňuje.“

Tak jsem ho poslechla a chvílemi jsme si u toho povídali. Mezitím se setmělo a na moři se zřejmě rozpoutala elektrická bouře, protože se každých pár vteřin rozzářilo nebe a od zčere-né vodní hladiny se odráželo jasně bílé světlo. Nakonec se Mark zeptal, co dělám a jak to, že mám takovou volnost pohybu, a tak jsem mu řekla, že pro zákazníky vytvářím a spravuju blogy.

„Na Kingstonské univerzitě jsem vystudovala tvůrčí technologii,“ vysvětlovala jsem. „Na každodenní dojíždění domů jsem to měla trochu z ruky, ale zase dost blízko na to, abych občas přijela aspoň o víkendu.“

Mark předstíral, že ho moje studia zajímají, já už ale věděla, že design vytvářený čistě v počítači podle jeho názoru za moc nestojí.

„Dostala jsem takový nápad,“ řekla jsem najednou a zvedla k němu oči. Číslo ze mě nadšení. „Vytvořím vám blog – samozřejmě zadarmo – na oplátku za čas, který jste strávil s mými fotkami. Získáte tak prezentaci na internetu, a právě tu potřebujete. Všechno zařídím já a pak už jen bude stačit přidávat pravidelné aktualizace. I to bych obstarala. Můžu? Prosím, řekněte ano.“

„Proč by se o mě někdo zajímal?“ Úžas v Markově tváři nebyl hraný. „Vždyť nedělám nic, o čem by stálo za to blogovat, ne? Čím bych tak mohl svět ohromit?“

Musela jsem ho přesvědčit, že se mýlí; že ztělesňuje pomyslný maják naděje pro mladé umělce všech směrů. Že si

jako mladý muž s vlastní úspěšnou galerií žije životem, jaký by mnozí jeho současníci považovali za splněný sen.

„Ale prosím vás!“ ohradil se s očima navrch hlavy, jak bych si něco takového mohla myslet. „Prostě jsem se oženil s americkou dědičkou. To je jediný důvod, proč mám tenhle barák i galerii. Všechno zaplatila Mia.“

Proti tomu se nedalo nic moc namítnout. Ještě jsem od něj nechtěla odcházet, cítila jsem ale, jak mě při řeči pozorují Miiny oči.

„Jak jste se sem dostal, není podstatné. Lidi kupují *vaše* umění, ne její.“

Mark zakroutil hlavou, a když si prohrábl vlasy – to je vždycky známka rozpaků –, zůstaly mu mírně rozčepýřené.

„Lidi do té galerie chodí hlavně kvůli Cleiným šperkům. I ona je umělkyně, na chválu si ovšem nepotrpí. Zákazníci si přijdou třeba pro náramek za dvě stě liber a ona se může ztrhat, aby jim vnutila fotku za dva tisíce, nebo dokonce zakázku ještě vyšší hodnoty.“

Řekla jsem mu, že je to skvělý nápad. Že bychom mohli na stránku přidat i její šperky a zdůraznit, že bez ní by žádné z jeho děl nevzniklo.

„Jste si odjakživa blízcí?“ vyzvídala jsem.

„Starala se o mě. Je o dva roky starší než já, a když jsem nastoupil na střední školu, stal jsem se terčem řady vtípků, protože jsem chtěl jenom fotit. Šikanovali mě kvůli jinakosti. Zvlášť jeden kluk se ke mně choval otřesně.“

„A co jste dělal?“

„Nic.“ Mark ode mě na chvíli odvrátil pohled a já nedokázala odečíst jeho výraz. „Nakonec ten problém pominul. Cleo ho měla v merku, ale... už je to dávno.“

Z jeho tváře jsem poznala, že už bych měla jít. Slzy mi dávno oschly, a tak jsem vstala, otočila se k němu a zamířila ke dveřím.

„Heleďte, zkusím si tenhle týden najít tady v okolí nějaké ubytování zhruba tak na měsíc. Až se zabydlím, co kdybychom spolu někdy zašli na večeři? Pozvala bych i Cleo, možná ale bude lepší, když se ohledně toho blogu rozhodnete sám, protože jistě víte, co ona na to.“ Stála jsem těsně u něj, a když jsem při představě, jak bude Cleo nadšená, zvedla tvář a usmála se, polaskal ho můj dech na bradě. „Nejspíš bychom měli všechno naplánovat a oznámit jí to, až získáme jasnou představu, čeho chceme dosáhnout.“

Z mé strany šlo o první krok, jak se Markovi vlichotit. My dva proti Cleo.

A takhle to začalo.

„Kam byste na tu večeři rád?“ Ani jsem nečekala, co odpoví, a nadšeně šveholila dál. „Jé – něco mě napadlo. Možná je to trochu ujeté, a pokud dáváte přednost většímu luxusu, tak to prosím řekněte, ale objevila jsem u pláže jednu skvělou krabí restauraci. Je to taková mrňavá špeluňka, ale vaří tam přímo božsky – teda samozřejmě pokud máte rád kraby. Co vy na to?“

Rozzářil se mu obličej. „Jak jste ji našla? Tenhle podnik je hotový klenot. Strašně dlouho jsem tam nebyl. Než jsem poznal Miu, chodíval jsem tam dost často, jí se tam ale nelíbilo. Moc rád se tam zase podívám.“

Ani nevím jak, ale podařilo se mi zažehnout jiskru zájmu v člověku, který se považoval za emocionálně vyhaslého, a uvedla jsem do pohybu řetězec událostí, díky nimž jsme dnes tam, kde jsme. Od té doby jsem po jeho boku trávil skoro každý den s odůvodněním, že mu musím nějak vynahradit nezaplacené fotografie, a pracovala jsem na blogu, ale často jsem se mu i nabídla, že mu uvařím oběd, večeři. Stala jsem se nepostradatelnou. Díky blogu – mé zámince k možnosti pohybovat se v jeho blízkosti – skutečně získával práci, zakázky, které ho ode mě odváděly. Jakmile jsem ovšem otěhotněla,

přestala jsem pracovat s odůvodněním, že se nedokážu soustředit.

Teprve nedávno jsem opět začala publikovat příspěvky o Markovi, hlavně proto, že o tom Cleo neustále mluvila. Jenže teď – s rukou v sádře – v tom nemůžu pokračovat a znova se omlouvám.

Markovi se tváří mihne záblesk podráždění. „Mně na tom blogu nesejde. To přece víš. To je nejmenší z našich problémů.“

Na konci večera se mezi námi stále tyčí hora nevyřčených slov a Mark usoudí, že je čas jít na kutě.

„Hned budu u tebe,“ řeknu mu. Nechci, aby viděl, jaké potíže mi dělá svlékání, a stejně tak nechci, aby mi pomáhal. Nechci být na nikom závislá. „Budu chvíli sedět u Lulu. Klidně si běž lehnout.“

„Evie, omlouvám se. Než jsem odjel, měl jsem udržet nervy na uzdě. A taky jsem ti měl zavolat a omluvit se. Opuštíš mi a přijdeš za mnou do postele?“

„Za chvíli,“ odpovím bez hněvu či odpuštění v hlase. Při pohledu do jeho očí ale cítím, jak mě opět píchne u srdce.

Je zklamaný. Navzdory třenicím si Mark potrpí na stereotypy. Tyto rituály mu pomáhají soustředit se a dnes ho čeká první noc po návratu z cest. Měli bychom se milovat, k tomu ale nedojde. Narušila jsem mu plány, udělala mu čáru přes rozpočet. A to se mu zamlouvat nebude.

7

Jedním z mých životních potěšení je pozorovat, jak dcerka spinká. Tenhle únik od reality mě nesmírně uklidňuje. Když usne, vidím jenom čisté rysy její tvářičky, jako by jí pleť omylo

moře a odneslo všechno kromě neposkvrněné krásy jejího malinkatého nosu, růžových rtíků a modravého nádechu očních víček.

Natáhnou prst a pohladím ji po hebké tváři. Udělala jsem si tohle dítě s Markem a chci si s dcerou užívat každou možnou chvíličku, než dojde k tomu, co se nevyhnutelně musí stát.

Přemýšlím, jestli něco nemohlo být jinak, jestli jsem neměla zvolit odlišný postup. Odjakživa mě fascinuje představa, jak dokáže jediné rozhodnutí změnit vývoj nikoli pouze jednoho života, ale potenciálně i mnoha dalších. Jak by se asi věci vyvinuly, kdyby se té noci – té noci, kdy byla počata Lulu – Mark neodhodlal mluvit se mnou o svém dětství? Stal by se z nás vůbec pár? Znali jsme se tehdy pár měsíců a s každým dalším uplynulým týdnem mi o sobě Mark začal odhalovat víc a víc. Věděla jsem, že ho přitahuju, taky jsem ale věděla, že první krok musím nechat na něm.

Toho dne jsem pro něj usilovně dřela a k večeři mu upekla prostou, ale výtečnou domácí pizzu. Nesmírně si pochutnával na jídlech, při jejichž spatření by Cleo brala nohy na ramena. O tom jí ovšem neříkal, jinak by jí totiž musel přiznat, jak často mu vařím, a to se mu moc nechtělo. Aspoň zatím.

Když jsme dojedli, přesunuli jsme se k pohodlnějšímu posezení a dali si další víno. Mark mě pobízel, ať mu povyprávím o otci, myslel si totiž, že je můj žal pořád ještě čerstvý, já se ale z takové rozmluvy vyvlékla a zeptala se ho na jeho rodiče. Líčil mi, že s Cleo prožili bouřlivé dětství – ne sice až tak bouřlivé jako já, přesto dost nelehké.

„Na matku si moc nevzpomínám. Odešla, když mi bylo teprve sedm, a nikdy jsem se nedozvěděl proč. Táta o tom nechtěl mluvit – vůbec jsme nesměli zmiňovat její jméno. Vím jen, že jsme se s Cleo jednoho dne vrátili ze školy a táta řekl: „Je pryč.“ Vzpomínám si, že jsme se ani nemuseli ptát kdo. Utíkal jsem s pláčem nahoru, ale ve dveřích svého po-

koje jsem se zarazil. Přímo uprostřed postele ležel její foťák. Nechala mi ho tam. Jediná vzpomínka, kterou na ni mám, je, jak spolu ve třech blbneme na pláži. Smála se tomu, jak si já a Cleo hrajeme na piráty, jak bojujeme mečíky z kusů naplaveného dřeva, a horečně nás fotila. Skoro nic dalšího už se mi ale nevybavuje. Měla ten foťák hrozně ráda, a když odešla, nic jiného mi po ní nezůstalo.“

Poposedla jsem si na kraj pohovky, naklonila se k vedlejšímu křesíčku, kde seděl, a visela na každém jeho slově. Cítila jsem, jak se mi zrychluje tep. Dnešní večer bude zlomový. V hlavě jsem zaslechla hlas: „Odejdi, odejdi.“ Měla jsem poslední příležitost, a nevyužila jsem ji.

„Táta se snažil, jak mohl, byl ale ztracený. Když jsme nakonec Cleo a já odešli z domova, tak ten boj vzdal a vzal si život. Myslím, že se z mámina odchodu nikdy nevzpamatoval. Cleo mě pak zachránila. Chtěl jsem mámu hledat, Cleo ale prohlásila, že se před lety rozhodla, jak se rozhodla, a že máme jeden druhého. A nikoho jiného nepotřebujeme. Už v poměrně raném věku jsem si tak uvědomil, že k životu potřebuju soubor pravidel, stereotypů. Odjakživa jsem trpěl pocitem, že svůj život nedokážu nijak usměrňovat, a tak mi Cleo říkala, co mám dělat. Ne že by mě komandovala, prostě jen chápala, jaký mám v hlavě – a to dodnes – příšerný zmatek. Po ní tuhle štafetu převzala Mia, jenže když umřela, pravidla se zhroutila a život mi najednou připadal k nežití. Proto na mě padla taková deprese – nejen kvůli tomu, že jsem přišel o ženu, ale i z pomyšlení, že se nemám čeho chytit.“

Vztáhla jsem k němu ruce, uchopila ho za dlaň a laskavě se na něj usmála. Mohl to vnímat jako starostlivý dotek kamarádky, anebo v tom možná viděl něco víc. Setkali jsme se očima a já poznala, že mě chce. Mírně jsem se na pohovce přisunula a ucítila, jak si mě zlehka přitáhl za ruce. Víc jsem nepotřebovala. Klekla jsem si před ním na kolena a pustila mu